

Karlsruhe, Baden-Württemberg, Jihozápadní Německo, 26. září 2017.

Můj telefon vibruje. Je to email? Přejedu doleva a zpráva zmizí.

Později toho dne. Projíždím v mobilu a ten email tam je znovu. Kliknu na něj. Lina Oberacker.

(koordinátor vysílající organizace v Německu): „Hledáme dobrovolníka, začátek 1. listopadu!!!“ Cože?

Proč mi ta organizace stále posílá emaily. Mám moc práce a tohle je moc narychlo.

Brno, Morava, východ České republiky, 1. listopadu 2017. Jak rychle se to vše seběhlo?

Myslím, že jsem opravdu nepromyslel, co se stane, když dalšího dne odpovím a zašlu email s motivačním dopisem, životopisem, a se slovy: „Ahoj Lino, měl bych zájem být součástí projektu v Ivančicích.“ Poté to všechno mělo strašně rychlý spád. Následující týden mi Markéta odpověděla, že by mě přijala a teď jsem zde.

Ze všeho nejdřív: Ahoj, jmenuji se Lennert Lehmann, je mi 18 a jsem z Karlsruhe, z Německa. Dostal jsem se do projektu v rámci Evropské dobrovolné služby a pomocí mé vysílací organizace, zvané „AWO“.

Nikdy dřív jsem v České republice nebyl, ale jsem si jist, že se mi tu bude líbit. Důvod, proč jsem se do projektu přihlásil a proč jsem zde, je, že jsem chtěl vidět a zkusit jiný způsob života, než jakým jsem žil v Německu.

Nějaké další informace o mně: Teď v červnu jsem maturoval, poté jsem cestoval, pracoval a užíval spousty volného času, ale i to člověka omrzí. Hraji basketbal v místním klubu mého města, jsem členem skautské asociace, se kterou se setkávám jednou týdně, kdy plánujeme výlety nebo jen tak „pokecáme“. Jinak trávím mnoho času se svými přáteli, kdy chodíme do města, sportujeme nebo se prostě bavíme.

Doufám, že se během pobytu zde, naučím spoustu nového a možná si ujasním, co začnu studovat v říjnu dalšího roku. Momentálně nevím, jakým směrem chci svá studia vést, zkusím se zde podívat tak trošku do všeho, co se mi připele do cesty, a uvidím, jestli je z toho něco pro mě, či nikoli. Pedagogická stránka zde v SVČ Ivančice je celkem velká, tak si myslím, že na konci svého pobytu, budu vědět, jestli chci v životě dělat něco podobného.

Jelikož jsem v Ivančicích téměř dva týdny, objevují se první překážky ale také možnosti. Celkem velkým problémem se zdá být komunikace s místními, a celkově lidmi v České republice, ale jak se víc a víc učím v hodinách češtiny a při běžném setkávání se s češtinou, doufám, že se bariéra brzy postupně prolomí. Možnosti a šance dělat zajímavé věci rozhodně převažují nad touto i dalšími překážkami, které mohou nastat, takže se určitě těším na budoucnost se slovy:

„Dobrý den, já jsem Lennert. A ty?“

Lenner Lehmann, dobrovolník EDS